

Arrest

nr. 223 016 van 21 juni 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 februari 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker betreedt op 25 december 2016 het Belgische grondgebied. Hij is in het bezit van een geldig internationaal paspoort voorzien van een door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum lang verblijf (type D), geldig van 14 december 2016 tot 12 juni 2017. Het visum werd hem toegestaan voor het volgen van studies aan de Arteveldehogeschool in Gent, meer bepaald de bachelor "Oral Hygiene" in het academiejaar 2017-2017 alsook een voorbereidende taal cursus Nederlands.

1.2. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van de elektronische A-kaart, geldig tot 31 oktober 2017.

1.3. Op 24 oktober 2017 vraagt verzoeker een verlenging van zijn A-kaart. Hij voegt bij zijn aanvraag een toelatingsbrief voor het volgen van de bachelor “*International Tourism & Leisure*” aan de Thomas More hogeschool in Mechelen in het academiejaar 2017-2018.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging beslist op 15 januari 2018 om de A-kaart niet te verlengen en geeft verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit met toepassing van artikel 61, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en omdat verzoeker niet aantoonde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Een verzoek van 4 april 2018 om alsnog toelating te geven tot een verder verblijf als student, met een nieuwe verbintenis tot tenlasteneming, wordt negatief beantwoord.

1.5. Bij brief van 22 november 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 26 januari 2019 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 19 februari 2019 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.02.2019 werd ingediend door:

[A.,N.N.] [R.R.: ...]

Geboren te [...] op [...]

Nationaliteit: Nigeria

Verblijvende te: CIV-Centre de Vottem, Rue Visé-Voie 1, 4041 Vottem

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoerd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene kwam op 25.12.2016 naar België met een visum type D in het kader van studies met het oog op het volgen van een voorbereidend jaar Nederlands aan het Universitair Centrum voor Talenonderwijs van de Universiteit van Gent. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31.10.2017. Op 24.10.2017 dient betrokkene een aanvraag tot verlenging van zijn verblijfstitel in, doch deze aanvraag wordt op 15.01.2018 geweigerd. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 19.03.2018. Op 04.04.2018 dient betrokkene een nieuwe aanvraag tot verlenging van zijn verblijfstitel in, doch de Dienst Vreemdelingenzaken beslist op 13.04.2018 om de vorige beslissing d.d. 15.01.2018 niet te herzien.

Betrokkene verklaart dat hij nog steeds verder studeert aan de Thomas More hogeschool te Mechelen, waar hij de opleiding “Bachelor of International Tourism and Leisure” volgt. Ter staving legt betrokkene een inschrijvingsbewijs voor het academiejaar 2018-2019 aan de Thomas More hogeschool voor. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Immers, om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf op basis van studies, dient betrokkene de geëigende procedure te volgen om alzo op basis van een studentervisum eventueel terug te keren naar België om zijn studies hier verder te zetten.”

1.8. Verzoeker wordt op 1 maart 2019 in vrijheid gesteld met een nieuwe termijn van zeven dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Hij licht het middel toe als volgt:

[...]

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt, nu hij geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier van verzoeker en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

Dat de bestreden beslissing vooreerst onterecht stelt dat verzoeker in casu geen buitengewone omstandigheden zou hebben aangehaald die rechtvaardigen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar het feit dat verzoeker nog steeds – en met succes – studeert aan de Thomas More hogeschool, doch geen rekening houdt met het feit dat verzoeker daarnaast inmiddels meer dan 2 ½ jaar in België verblijft, hij zeer goed Nederlands spreekt en geïntegreerd is.

Dat de bestreden beslissing met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en enkel verwezen heeft naar het feit dat verzoeker om een machtiging tot verblijf te bekomen op basis van zijn studies, de geëigende procedure dient te volgen om alzo op basis van een studentervisum eventueel terug te keren naar België.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat verweerder immers geenszins rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier van verzoeker en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen, zodat er in casu sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er dan ook sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het motiveringsbeginsel.

[...]

Overwegende dat de bestreden beslissing verder foutief gemotiveerd is, wanneer gesteld wordt dat verzoeker de aanvraag conform 9bis Vw. louter heeft ingediend teneinde verder te kunnen studeren aan de Thomas More hogeschool en hij dan ook de geëigende procedure dient te volgen voor de aanvraag in het kader van studies.

Verzoeker heeft de kwetsieuze aanvraag conform artikel 9bis Vw. niet louter ingediend in het kader van studies of om een studentervisum te bekomen, doch wel in het kader van een algehele prangende humanitaire situatie in zijn hoofde, waarvan zijn studies een onderdeel waren.

Dat de bestreden beslissing dan ook een appreciatiefout inhoudt en foutief gemotiveerd is wanneer enkel gemotiveerd wordt dat er in casu geen buitengewone omstandigheden aangetoond werden, nu voor het bekomen van een machtiging tot verblijf in het kader van studies de geëigende procedure dient gevolgd te worden om alzo mogelijks een studentervisum te bekomen.

Dat er dan ook sprake is van een kennelijke appreciatiefout door verweerder, evenals een gebrekkige motivering en de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

[...]

Dat de bestreden beslissing tenslotte stelt dat de door verzoeker aangehaalde elementen (van integratie) geen buitengewone omstandigheden zouden vormen.

Het feit dat verzoeker een voorbereidend jaar Nederlands heeft gestudeerd aan de UGent en thans nog steeds verder studeert, toont echter aan dat verzoeker geïntegreerd is in de samenleving en er in casu dan ook elementen van integratie aanwezig zijn.

Door geen rekening te houden met de elementen van integratie, gaat verweerder in tegen de rechtspraak van de Raad van State die geoordeeld heeft dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003¹ de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004² de Raad van State ook heeft geoordeeld: "[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest": geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004' van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .]" (vrije vertaling van arrest RvS, nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

[...]

Dat besluitend dan ook kan gesteld worden dat de bestreden beslissing een kennelijke appreciatiefout inhoudt, gebrekkig gemotiveerd is en in strijd is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en een schending inhoudt van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte

motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.3. Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De gemachtigde van de minister oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In zijn aanvraag om verblijfsmachtiging beriep verzoeker zich, wat de buitengewone omstandigheden betreft, op de lopende hogere studie die hij volgt aan de Thomas More hogeschool in Mechelen, met name de bachelor "*International Tourism and Leisure*". Hij stelde een nieuwe, solvabele garant te hebben gevonden die hem ten laste wil nemen voor de duur van zijn studie in België, al gaf hij terzelfdertijd aan dat verweerder op basis van de nieuw overgemaakte bewijsstukken reeds weigerde om zijn eerder genomen beslissing tot het niet verlengen van de A-kaart en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te herzien.

Verweerder wijst er in de bestreden beslissing op dat de aanvraag van verzoeker tot verlenging van zijn verblijfstitel als student op 15 januari 2018 werd geweigerd en dat op 13 april 2018 werd beslist om, ondanks de nieuwe aanvraag tot verlenging van 4 april 2018, de eerder genomen beslissing niet te herzien. Verweerder aanvaardt de gevolgde hogere studie aan de Thomas More hogeschool niet als buitengewone omstandigheid, omdat verzoeker de geëigende procedure dient te volgen om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf op basis van studies hetgeen inhoudt dat hij in zijn herkomstland een studentervisum dient te vragen om zijn studies in België verder te zetten.

Verzoeker betoogt in zijn middel dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn verblijf in België gedurende ongeveer 2,5 jaar, zijn goede kennis van het Nederlands en zijn integratie. Er blijkt evenwel niet dat hij in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging ter staving van de buitengewone omstandigheden wees op deze elementen. Nu verzoeker zelf in zijn aanvraag niet aangaf dat deze elementen hem verhinderen om de verblijfsaanvraag in te dienen via de gewone procedure, blijkt niet dat verweerder hieromtrent diende te motiveren of deze elementen diende te betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing. Zoals reeds werd gesteld, komt het de aanvrager toe om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn.

Verzoeker stelt verder dat in de bestreden beslissing foutief wordt gemotiveerd dat hij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel heeft ingediend om verder te kunnen studeren aan de Thomas More hogeschool en dat hij bijgevolg de geëigende procedure voor een verblijfsaanvraag op basis van studies dient te volgen. Hij betoogt dat hij zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indiende, niet louter in het kader van zijn studies, maar in het kader van een "*algemene prangende humanitaire situatie*" waarvan zijn studies slechts een onderdeel zijn. Dit betoog van verzoeker mist evenwel de vereiste feitelijke grondslag. De prangende humanitaire situatie waarop verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beriep, werd immers enkel concreet ingevuld door te wijzen op de gevolgde hogere studie in België waarvan verzoeker het niet te verantwoorden vond dat hij deze zou moeten stopzetten. Verzoeker toont een kennelijke appreciatiefout of een foutieve motivering dan ook niet aan.

Verzoeker argumenteert verder dat het door hem gevolgde voorbereidende taaljaar Nederlands en de studie die hij thans volgt aantonen dat hij geïntegreerd is in de Belgische samenleving en hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. Hij wijst op rechtspraak van de Raad van State dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging. De Raad volgt verzoeker niet in zijn stelling dat het volgen van een voorbereidend taaljaar Nederlands en het volgen van een hogere studie in België noodzakelijkerwijze aantonen dat de betrokken vreemdeling is geïntegreerd in de Belgische samenleving. De stukken van het administratief dossier, meer bepaald een mail van 30 november 2017 van de onderwijsinstelling waar verzoeker een voorbereidende cursus Nederlands volgde, leren dat verzoeker drie maal het eerste niveau "*Nederlands voor Anderstaligen*" volgde, maar hij geen enkele keer slaagde waarna hij stopte met deze opleiding. Verzoeker zag zich vervolgens genoodzaakt om een andere studie dan deze waarvoor hij het visum verkreeg te zoeken, ditmaal in de Engelse taal. Uit het louter volgen van een hogere studie in het Engels volgt nog niet noodzakelijkerwijze een integratie in de Belgische samen-

leving. Nergens lichtte verzoeker in zijn aanvraag toe op welke wijze zijn studie maakt dat hij is geïntegreerd in de Belgische samenleving, waardoor niet blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening hield met een integratie in de Belgische samenleving die verzoeker zou verhinderen zijn aanvraag in te dienen via de gewone procedure vanuit het buitenland. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat de Raad van State reeds duidelijk stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De door verzoeker aangehaalde rechtspraak is niet enkel ouder, maar bovendien toont verzoeker niet aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Er moet worden aangenomen dat verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, enkel specifiek heeft beroepen op zijn lopende hogere studie. Met dit element werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen verzoeker in wezen ook niet aangeeft te betwisten. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de beoordeling hieromtrent uitgaat van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of dat deze als kennelijk onredelijk is te beschouwen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

[...]

Aangezien verzoeker sedert 2016 in België verblijft, hij zeer goed Nederlands spreekt, al jarenlang studeert en ingeburgerd is en hij aldus een privéleven in België heeft, zou een terugkeer naar Nigeria in hoofde van verzoeker een schending behelzen van artikel 8 EVRM, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Dat het EHRM immers heeft gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Dat bovendien ook de sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitserland, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

[...]

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

Dat de schending van artikel 8 EVRM beoordeeld dient te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat verzoeker reeds jarenlang in België verblijft, zeer goed Nederlands spreekt, nog steeds hogere studies volgt en alhier ingeburgerd is, zodat er geen betwisting kan bestaan omtrent de integratie van mijn cliënt, evenals zijn scholarisatie en zakelijke en sociale relaties die hij door dit alles heeft opgebouwd.

Dat het dan ook disproportioneel zou zijn om geen verblijfsrecht toe te kennen aan verzoeker en het beoogde doel geenszins evenredig zou zijn met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip '*familie- en gezinsleven*' noch het begrip '*privéleven*'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip '*privéleven*' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoeker beroept zich op een privéleven in België, nu hij hier sinds december 2016 verblijft, heel goed Nederlands spreekt, studeert en is ingeburgerd.

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel moet worden vastgesteld dat uit de voorliggende stukken niet blijkt dat verzoeker een goede kennis heeft van het Nederlands en evenmin dat hij is ingeburgerd. Op geen enkele wijze licht verzoeker ook toe waaruit dit dan wel moet blijken. Er blijkt op basis van de voorliggende stukken niet dat verzoeker duurzame sociale banden met de Belgische samenleving heeft opgebouwd. Het enkele gegeven dat verzoeker hier een hogere studie in het Engels volgt, wijst hier nog niet noodzakelijkerwijze op. Ook het gegeven dat verzoeker sinds december 2016 in België verblijft, wijst nog niet noodzakelijkerwijze op een concreet privéleven dat hij in dit land heeft opgebouwd.

Voor zover op basis van de gevolgde hogere studie een privéleven in België moet worden aangenomen en waar verzoeker voorhoudt dat het niet toekennen van een verblijf disproportioneel zou zijn gelet op dit privéleven, merkt de Raad op dat de intussen door verzoeker aangevatte opleiding niet de opleiding is waarvoor hij aanvankelijk werd toegelaten tot een verblijf en dat verweerder in het verleden, met name op 15 januari 2018, reeds vaststelde dat verzoeker niet langer voldeed aan de voorwaarden voor een toelating tot een verder verblijf in België als student. Een verzoek tot herziening van deze beslissing werd ook afgewezen. Verzoeker geeft als dusdanig niet aan dat hij in dit verband in zijn thans voorliggende aanvraag nog nieuwe gegevens kon aanbrengen. Er moet worden aangenomen dat de beslissing van 15 januari 2018 intussen definitief in het rechtsverkeer is. Er blijkt in deze omstandigheden niet dat verzoeker op enig ogenblik werd toegelaten tot een verblijf om te studeren aan de Thomas More hogeschool.

De Raad stelt nog vast dat de bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard en niet dat hem ten gronde het verblijf wordt geweigerd. De bestreden beslissing geeft verder aan dat verzoeker, als hij op basis van zijn studies alsnog in België wenst te verblijven, hiervoor de geëigende procedure dient te volgen. Verzoeker betwist niet dat hij dit niet heeft gedaan. De bestreden beslissing houdt dus op zich niet in dat verzoeker in geen geval zijn studie kan voortzetten in België, wel dat hij de hiervoor geëigende procedure moet volgen.

Zoals reeds werd aangegeven, blijkt daarnaast niet dat verzoeker een kennis heeft van een van de landstalen of dat hij duurzame sociale banden met de Belgische samenleving of een wezenlijke integratie of nog zakelijke relaties in dit land heeft opgebouwd. Evenmin toont hij aan dat een opleiding zoals hij deze thans volgt in België niet voorhanden is in zijn herkomstland. De Raad herhaalt in dit verband nog dat dit ook niet de opleiding was waarvoor verzoeker initieel een visum met het oog op het volgen van studies in België werd toegekend.

In de voorliggende omstandigheden kan op basis van de uiteenzetting van verzoeker geen disproportionaliteit in het licht van zijn privéleven worden vastgesteld. Verzoeker brengt in dit verband geen concrete argumenten naar voor.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS